

skatteåret 1969-70, hvis han i skatteåret 1968-69 eller tidligere ikke havde foretaget andet end ordinære afskrivninger på bygningen.

I visse tilfælde skulle den skattepligtige imidlertid kunne vælge at fortsætte med de gamle ekstraafskrivninger også efter de nye regler ikrafttræden, og ved lov nr. 39 af 20. februar 1969 blev det derfor bestemt, at en fortjeneste i form af genvundne afskrivninger, der vedrørte tiden forud for skatteåret 1969-70, dog skulle inddrages under beskatning, hvis der i det nævnte skatteår eller senere blev foretaget sådanne ekstraafskrivninger på bygningen.

I forbindelse med overgangen til kildeskat og de nye regler om dødsbobebskatning i 1970, blev der i afskrivningsloven indsat en ny bestemmelse, § 24 A om dødsboer og succederende arvingers adgang til at foretage skattemæssige afskrivninger på bygninger, der tilhørte afdøde (lov nr. 122 af 29. marts 1969). I henhold til § 24 A kan dødsboet, uanset hvornår afdøde har anskaffet den pågældende bygning, samt arvinger, der succederer i boets skattemæssige stilling, altid benytte de høje begyndelsesafskrivninger, jfr. afskrivningslovens § 22. Dødsboers og de succederende arvingers høje begyndelsesafskrivninger minder på mange måder om de ovenfor nævnte ekstraafskrivninger, og på den baggrund blev det ved loven af 28. november 1969 i § 2, stk. 2, bestemt, at dødsboer og succederende arvinger altid skal beskattes af samtlige genvundne afskrivninger, selv om der før skatteåret 1969-70 kun er afskrevet ordinært på bygningen.

Herved beskatter man imidlertid dødsboet og de succederende arvinger hårdere end afdøde. Afdøde ville jo, hvis han alene havde foretaget ordinære afskrivninger, ved et salg ikke være blevet beskattet af afskrivninger, der vedrører tiden før skatteåret 1969-70. Denne forskelsbehandling harmonerer dårligt med de almindelige regler indenfor dødsbobebskatningen. Herefter indtræder dødsboet (og den succederende arving) som hovedregel fuldt ud i afdødes skattemæssige stilling.

Det er vanskeligt at begrunde den skattemæssige særbehandling med hensyn til genvundne afskrivninger, som dødsboerne og de succederende arvinger er blevet undergivet ved loven af 28. november 1969. Ovenfor er det nævnt, at der er en vis lighed mellem de tidligere ekstraafskrivninger og de afskrivningsregler, der gælder for dødsboer og de succederende arvinger. Der er imidlertid også væsentlige forskelle mellem de to former for afskrivning, idet dødsboerne og de succederende arvinger foretager begyndelsesafskrivningerne på grundlag af den værdi, hvortil bygningen er nedskrevet i tiden indtil dødsfaldet henholdsvis udlægget, medens ekstra-

afskrivningen foretages på grundlag af den oprindelige anskaffelsessum. Alt taget i betragtning synes sammenligningen mellem de to former for afskrivning ikke med rimelighed at kunne begrunde en så væsentlig skattemæssig forskelsbehandling, som der her er tale om.

På grundlag af det anførte foreslås det, at den nævnte særregel ophæves, således at dødsboer og succederende arvinger ikke skal beskattes af genvundne afskrivninger fra tiden før skatteåret 1969-70, når afdøde alene har afskrevet ordinært.

Det foreslås endvidere, at ændringen får virkning allerede fra indkomståret 1970, hvor den skærpede beskatningsregel blev indført.

Ved at tillægge ændringen virkning fra 1970 vil boer og arvinger, der allerede er blevet ramt af den hårdere beskatningsregel, kunne kræve beskatningen omgjort, og forlange det for meget betalte refunderet.

Skattemyndighederne vil ikke være i stand til selv at finde frem til samtlige de dødsboer og succederende arvinger, der er blevet beskattet af genvundne afskrivninger med hjemmel i § 2, stk. 2, i loven af 28. november 1969.

Det må her tages i betragtning, at forslaget kun får betydning, hvor der ikke er foretaget ekstra, forlods- eller forskudsafskrivning.

Hvor ligningsmyndighederne har kendskab til, at en sådan beskatning har fundet sted, må ligningsmyndigheden naturligvis være forpligtet til at egen drift at tage beskatningen op til ændring; men herudover må det overlades til det enkelte bo, dets advokat eller revisor eller vedkommende arving selv at rette henvendelse til ligningsmyndigheden om en sådan revision.

Hvor de genvundne afskrivninger på bygninger er medregnet ved opgørelsen af dødsboets skattepligtige indkomst, medfører forslaget, at den for meget betalte skat tilbagebetales til fordeling mellem arvingerne i boet.

Hvis beskatningen af genvundne afskrivninger ikke har fundet sted i boet, men først udløses, når bygningen afhændes af den arving eller længstlevende ægtefælle, som får den udlagt, har man fundet det rimeligt og praktisk, at der ikke foretages en ændring af den foretagne passivering efter kildeskatteovens § 33 A og dermed heller ikke en ny deling af bomassen og en ny arveafgiftsberegning, jfr. forslagets § 5, stk. 4, 2. pkt. En ændret passivering ville nemlig i visse tilfælde medføre, at den succederende arving eller ægtefælle blev stillet ringere end efter de gældende regler. Reglen om, at § 4 ikke skal medføre nogen ændring i passiveringen — og dermed en anden deling af boet og arveafgiftsberegning